NE MERITĂM SOARTA

Atâta timp cât ne vom lăsa duşi de val, în speranţa că alţii vor face
Ceea ce noi înşine avem de făcut, nu vom avea parte de o altă soartă
Vom fi mereu slugile altora, vom trăi o viaţă de-mprumut.
Când nepăsarea atinge în zilele noastre cote alarmante, înspăimântătoare
Cum am putea crede că este loc de mai bine în sărmana noastră viaţă ?
Vrem să aruncăm propriile noastre poveri pe umerii altora, dar
În acelaşi timp am fi bucuroşi să culegem roadele muncii lor,
Pe lângă faptul că nu avem nici cel mai elementar bun simţ
Suntem atât de inconştienţi încât ajungem să ne furăm singuri căciula.
Ne îmbătăm zilnic cu apă rece, dăm vina pe alţii pentru nenorocirile
Căzute asupra noastră, uitând că suntem prizonierii propriilor noastre iluzii.
Atâta timp cât vom continua să ne amăgim cu cele două mii de ani
De rezistenţă eroică în faţa istoriei, ne vom înşela amarnic.
Adevărul este că n-am făcut nimic, am stat cu braţele încrucişate
Timp de două milenii, aşteptând mila altora, judecata străină
Am rezistat ce-i drept cuceritilor, dar pentru simplul fapt că era mai rentabil
Să nu fim cuceriţi, dacă tot plăteam tribut Înaltei Porţi, la ce bun
Să-şi mai bată capul cu noi, mai convenabil era să muncim în folosul lor…
De-a lungul glorioasei noastre istorii am schimbat un stăpân
Cu un altul, la fel procedăm şi acum, doar ne-am învăţat cu slujirea
După ce-am lins dosul marelui imperiu sovietic, acum nu ştim cum
Să facem să intrăm în graţiile colosului american, de restul au ei grijă…
De ce să fim noi înşine când e mult mai uşor să te guduri pe lângă alţii
În speranţa că vom primi şi noi resturile aruncate de la masa cea bogată
Nu avem pic de ruşine, nici o urmă de respect pentru noi înşine
Atunci de ce-am aştepta să fim trataţi altfel decât suntem
Ne supărăm atunci când ne judecă străinii, dar cine poate avea
Încredere în asemenea jalnice fiinţe care inspiră doar silă
Să recunoaştem, suntem trataţi ca fiind gunoiul Europei
Un fel de râie de care se feresc toţi, o cangrenă pe harta lumii
Şi asta pe bună dreptate, atâta timp cât greaţa este cuvântul
La ordinea zilei în propria ţară, iar scârba şi regretul flutură pe toate buzele.
Tinerii care-şi părăsesc ţara ar trebui să ne lase un gust amar
Căci asta înseamnă că în scurt timp nu vom mai avea viitor
Dar cine să se ocupe de soarta ţării, guvernanţii sunt prea ocupaţi
Cu împărţirea ciolanului, ei nu văd decât în prezent, pentru ei doar
Clipa contează, restul fie ce-o fi, de unde nu-i nici Dumnezeu nu cere.
Problema e că avem de unde dar nu avem timp pentru lucruri serioase
De fapt nu ne interesează decât propriul interes, ca buni creştini ce suntem.
După ce am dovedit că avem talent în arta resemnării am reuşit să devenim
Şi specialişti în arta demolării, am distrus cu sârg tot avutul naţional
Ba încă cu o furie oarbă, am vândut tot ce era de vândut pentru interese meschine.
Suntem pe zi ce trece părtaşi la distrugerea noastră ca naţiune
Dureros este faptul că suntem proprii noştri călăi, fără măcar să ne dăm seama
Ne-am condamnat singuri prin laşitatea şi egoismul de care-am dat dovadă,
De fiecare dată ne-am vândut primului venit, chiar fără să ne-o ceară.

În concluzie, nu vom putea arunca vina în cârca altora, oricât ne-am strădui
Şi asta deoarece suntem singurii vinovaţi pentru tot dezastrul pricinuit.
Vom plăti cu vârf şi îndesat pentru oarba nepăsare, pentru dispreţul, ura
Şi mai cu seamă minciuna de care-am uzat cu strășnicie în tot acest război
Purtat împotriva propriilor noştri semeni, împotriva propriului sânge
Vom purta mereu de-acum înainte însemnele „biruinţei" noastre !